

ווינדהם לואיס

קטע מתוך: 'טאר'

על פי מהדורת 1926

הובסון וטאר נפגשו בבולוואר דה פרדי. הם דשדשו לפגישה בצעד שקול. = נדמה היה שהם מתנצלים זה בפני זה על שנפגשו.
"חזרת מזמן?" שאל טאר.
"לא, חזרתי אתמול."
"מה המצב בלונדון?"
"לגמרי כרגיל. = לא הייתי שם כל הזמן. = הייתי בקיימברידג' בשבוע שעבר."

הם הלכו לשתות משהו בכרך. הם ישבו דקות אחדות, שופעים מודעות עצמית כבודה ומעיקה, והישירו מבט קדימה. = טאר התעלה על הובסון. הביישנות פרצה ממנו כמלאכת מחשבת. הם שתו כבמפגש קווייקרים. אותה סוגיה אנינה בדבר המשקה שמשמן את הנשמה.
טאר ניהל חיים פוריטנים בלתי מתורבתים, בתוספת פולחן עצמי בוטה, פועל יוצא של הרגלי התבודדות. מי שקרב אליו נדרש לשמור הלכות מסוימות, שנשמרו בחפץ לב על ידי הצד השני. הפטיש שוכן-הנפש היה דומה להפליא לשוכן-היער, שלא הופרע לעתים קרובות דיין בכדי לרכך את ביישנות שדון היערות – שנתלה עדין באותם סדרים.
לעתים, כאשר נבעת ממערומיו, היה מצליח האליל הערמומי של טאר לשאול או לגנוב כסות כלשהי מאורח עטוי מחלצות.
אך לתלבושתו של הובסון בז בכל ליבו.

זו היתה תלבושתו של אלן הובסון. = גיזרת קמברידג' עיוותה את מבנה גופו, גברי ומלודרמטי מיסודו. אביו היה סוחר אמיד בקייפ. הוא היה אתלטי מאד, הטבע עיצב את תווי פניו הכהים וזרועי המכתשים כעמדת מארב לנבזויות ולתשוקות. אבל הוא השתרך בכתפיים שמוטות והזניח את שריריו: פרצופו השפל התאמץ להפגין רגישות של שכל ישר, ודוק של

דעיכה לתוך ריקנות שהיתה מעמידה במבוכה מומחה מרה. מדי פעם היה עושה שימוש בחזותו הנאלחת ובשרירי הנפח שלו, אולם לרגע קט בלבד. וצחוקו העז והנוקב זרה מבוכה בלב המלצרית של ABC.

מגע יד האמן בלט לעין. חליפות הטוויד הזולות של הובסון היו מרוטות. הכובע רמז שאבותיו היו מאנשי השפלה או טיפוסים קשוחים צרובי שמש כלשהם, הוא הצל ללא צורך על פניו, שכבר התרחקו מהמרחבים הפתוחים.

הובסון לא היה מטומטם, על אף הסגנון. = הוא עשה ארבע שנים באוניברסיטת קיימברידג'. משהו אבסורדי קורה שם לאנשים. אפילו רצף של סופי שבוע מספיק לשם כך. מאז כבר לא היה נאמן לתעלולי גופו המתפתל. אולם גוף זה עצר מול טאר מרצונו החופשי. הוא התחמק, התבייש במצוקה שלו, בדהרה, בבגדים.

לא היה דבר שיסיט אותו משביעות הרצון השופעת, או מהאילוץ והיתרונות של השכלתו. החניכה שלו היתה צעצוע שמעולם לא נמאס עליו. = טאר סנט בג'נטלמן שלו לפעמים. הג'נטלמן שלו פלט צחוק צווחני, והתחמק ממצב מאוזן. מבלי משים נטתה הישות התמוהה הזו לכרכורים נשיים. טאר אהב למקם שם את המין של הובסון, שכן היתה לו תאוריה שסנוביות ומין, כמו דת ומין, נועדו ללכת יחדיו.

ואז ישב טאר בדממה מיואשת. חומר השיחה שסיפקו הפלגה קצרה, היעדרות, וכובע הפנמה על ראש רעהו, מוצה עד תום. = לא היו ברשותו תחמושת קלה או כוח לא מנוצל. שרירי זרועו תפחו ללא צורך בכדי להגביה כוס יין אל שפתיו. לא היה לו מנגנון חברתי פרט למנגנון המגושם של התבונה. הוא פזז סביבו, אמת ויציב. אבל היה זה מנגנון מלא במוטות בוכנה מרושעים, דמויי איברים, מקדחים עצומים. = כאשר ניסה להסביר פנים הצליח לרוב רק לבשר רעות.

נדרש מאמץ בכדי לשוחח עם הובסון. כוח עצבים לא מבוטל נדרך לטובת המאמץ הזה. הוא נכנס לפעולה ורקם את דפוסי הענק החרייגים שלו. הוא לקח את הנושא שהיה בראש מעייניו וכפה אותו על השיחה שלהם.

טאר פנה אל הובסון ואחז בדרך אגב בציצית ראשו.

"ובכן, וולט ויטמן, מתי אתה מתכוון להסתפר?"

"למה אתה קורא לי וולט ויטמן?"

"סליחה, באפלו ביל. = או אולי שייקספיר?"

"לא שייקספיר."

'—Roi je ne suis; Prince je ne deigne' ("מלך אינני, ולנסיך לא אשפיל עצמי--"). זו היתה הבחירה של הובסון. = אבל למה כל כך הרבה שיער? = אני לא מסתובב בשיער ארוך. אם היו לך כל כך הרבה סיבות להסתובב בשיער ארוך כמו לי, היינו כבר רואים אותו נכרך לך סביב הקרסוליים!"

"אני משוכנע שיש לך סיבות טובות מאד ללכת קצר, אחרת לא היית עושה זאת. = אני לא מבין למה אתה מתמרמר על האמצעי התמים שלי. לא משנה איזה אורך יהיה לי אתה לא תפגע מהתחרות ביי--"
טאר תופף במעמד הגפרורים היצוק על השולחן, והמלצר שר:
"תכף ומיד, תכף ומיד!"

"הובסון, לפני שנסעת ספרת לי על סטודיו להשכרה. = שכחתי את הפרטים-"

"זה שמאחורי הפנתיאון?"

"בדיוק. = יש שם תאורה חשמלית?"

"לא, אני לא חושב שיש שם תאורה חשמלית. אבל אני יכול לברר לך."

"איך שמעת עליו?"

"דרך איזה גרמני שאני מכיר – סלָה, סלָה, או משהו." "באיזה רחוב הוא היה?"

"רו למונד. שכחתי איזה מספר."

"אני אלך להעיף מבט אחרי הצהריים. = מה לעזאזל רודף אותך שאתה מכיר כל כך הרבה גרמנים?" שאל טאר באנחה.
"אתה לא אוהב גרמנים? = פשוט היית במצב יותר מדי אינטימי עם מישהו מהם, זה העניין. ועוד נקבה גרמניה! = אני מקפיד לשמור מרחק מהגרמנים שלי!"

"למה, הדבר היחיד שהם טובים בו הוא מצב מאד אינטימי. הבעיה היא איך לסבול אותם במצב לא אינטימי."

"נו נו נו אתה עדיין נפגש עם פרוליין לוקן – נכון? – כמו תמיד?"

"אה, אתה מכיר אותה? כן, שכחתי. = כן, אני עדיין נפגש אתה."

"נראה לי שאתה מכיר יותר גרמנים ממני. = אבל אתה מתבייש בזה. אתה עושה הכל כדי להסתיר את זה. לכן התקפת אותי לפני רגע. = פגשתי אתמול את פרוליין ברנדנבורג, גרמניה, והיא טענה שהיא מכירה אותך. אני פוגש כל הזמן גרמנים שמכירים אותך. היא גם הזכירה אותך בתור 'הארוס הרשמי של פרוליין לוקן'. = אתה 'הארוס הרשמי'? ואם כן, מה זה, אם יותר לי לשאול?"

טאר הופתע, זה היה ברור.

הובסון השמיע צחוק צורם.

"לא רק שאתה מצליח להכיר בסתר טונות של גרמנים, אתה גם מוצא לך ידידי נפש מביניהם, מתארס, ואלוהים יודע אלו עוד בריתות, אמנות והסכמים אתה כורת אתם. = זה חייב להתגלות ביום מן ימים. מה תעשה אז?"

טאר התגבר בחן על המטרד שנגף בדרכו. גם אם קרה שנתפס לא מוכן, מיד היה עושה שימוש מתוחכם בנאיביות שלו. הוא הבריק על חשבון המעידה שלו. הוא בלע אותה בנחת, וספג אותה אליו בחזרה במלוא הגאווה. כאשר החליקה החוצה איזו חולשה אישית הוא היה מרים אותה ללא בוש, מביט בה בחיוך ומחזיר אותה לכיס.

"כפי שאתה יודע", ענה במהרה, 'אירוסים' זאת לשון נקיה.

ולמעשה, הבחורה שלי הכריזה אתמול פומבית על ביטול האירוסים."

הוא נראה כמו ילד לכל דבר, בראש זקוף כאילו הכריז על משהו שיש לו סבה ממשית להתגאות בו. = הובסון פלט עווית צחוק ופכר את אצבעותיו הצהובות.

"זה אכן מגוחך, אם מסתכלים על זה ככה. = אני נותן לה להכריז על האירוסין שלנו או להפך, בדיוק כמו שהיא רוצה. זה היה הסידור שלנו מההתחלה. אני אף פעם לא יודע בכל רגע נתון האם אני מאורס או לא. אני משאיר את כל עניינים האלו לגמרי בידיה. אחרי מריבה רצינית אני די בטוח שאני פנוי ארעית, הקשר מנותק פומבית במקום זה או אחר."

"יתכן שלזה הכוונה ב'ארוס רשמי'?"

"סביר מאוד."

הוא נדחק – על ידי היוהרה שלו, המחשבה על הכף הקנטרבי – מקום כלשהו שאפשר להעביר בו זמן. הוא לא חשש להתעסק במוזרויות של טאר. = הן זו מחמאה רבת חן להציע עסיס מהכיב שלך לשכנך. האדם

המודרני יורד לעומקם של עטיניו ונקביו. = טאר חשף את שלו בגבורה מתועבת. רעהו משך בהם ללא רחמים. טאר עיקם את הפרצוף פעם או פעמים מול חוסר הבושה של האחר. אבל הוא התגאה במה שהיה מסוגל לסבול. היה לו דימוי מעורפל של זקן כפרי ערמומי הנתקל בשנינות עירונית. הוא לא יירתע. הוא יביס בקשיחות את האורח שלו. = "אי, מה קורה איתי – תלונה מצחיקה? – גם זה וגם זה. = ואז מה? == "אתה רוצה שאני אתחרה כך עד הגבעה?"

הוא נופף בשאננות בדברים שהיה עליו להתבייש בהם יותר מכל, מודע לכוחה של חולשה כפייתית .

(מאנגלית: שירלי פינצי-לב)